

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318011325
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová Medvecká, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4318011325.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Levice proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 26. 07. 2023 sp. zn. 4T/138/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 14. 02. 2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej len súd I. stupňa) oslobodil obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Levice sp. zn. 2Pv/534/17/4402 zo dňa 20. 11. 2018 pre skutok kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

ako manžel C. B. od presne nezisteného obdobia, pravdepodobne od roku XXXX, teda od začiatku ich manželstva do XX. XX. XXXX v D. na adrese B. E. XXXX/XX, opakovane neprimerane zaobchádzal so svojou manželkou C. B. a to takým spôsobom, že ju niekoľko krát počas manželstva škrtil, fackal, sotil na zem, ťahal za ruky a nohy, zlomil jej nohu, vulgárne jej nadával a ponižoval ju, pričom v minulosti ju napadol železnou rúrou, naháňal motykou, udieral ju päťami, hádzal po nej rôzne predmety, rozbíjal predmety v dome a opakovane ju fyzicky napádal, pričom jeho konanie možno hodnotiť ako necitlivé a zlé zaobchádzanie, v dôsledku čoho jeho konanie zanechalo na psychike poškodenej C. B. následky vo forme neurotizácie jej osobnosti so stredne ťažkým stupňom depresie a psychické následky, ktoré možno charakterizovať ako ťažké príkorie a v štruktúre osobnosti C. B. boli zistené dlhodobé príznaky syndrómu týranej osoby, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodenú C. B. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Súd I. stupňa s poukazom na vykonané dokazovanie mal za to, že nebolo možné jednoznačne uskutočniť záver, že obžalovaný svojím konaním naplnil znaky žalovaného zločinu. V danom prípade mala poškodená možnosť počas spoluzitia v manželstve s obžalovaným možnosť riešiť konflikty, resp. prejavy jeho konania a správania sa voči nej v rámci civilného konania, a to rozvodom manželstva s obžalovaným alebo mohla vyhľadať odbornú pomoc na riešenie problémov alebo pomoc blízkych osôb, čo však zo žiadneho dôkazu nevyplývalo. Súd I. stupňa poukázal na to, že to bol práve obžalovaný, ktorý dvakrát podal návrh na rozvod ich manželstva, hoci ich následne vzal späť a až po podaní trestného oznámenia poškodenou v tomto konaní podal opätovne návrh na rozvod ich manželstva, ktoré bolo následne aj rozvedené, hoci poškodená mala aj v rozvodovom konaní výhrady, dokonca proti tomu

rozsudku podala odvolanie, čo podľa názoru súdu I. stupňa vyvolávalo pochybnosti o prežívaní ťažkého príkoria so spolužitia s obžalovaným.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na to, že vzhľadom na to, že poškodená C. B. mala podľa obžaloby pociťovať konanie obžalovaného voči jej osobe ako ťažké príkorie, ktoré malo spôsobiť následky vo forme neurotizácie jej osobnosti so stredne ťažkým stupňom depresie a psychické následky, ako aj vzhľadom na charakter trestného činu, uvedenú poškodenú vypočul na hlavnom pojednávaní ako obzvlášť zraniteľnú obeť v zmysle § 262a Tr. por. s využitím technického zariadenia na prenos zvuku, aby sa zabránilo vizuálnemu kontaktu poškodenej s obžalovaným, a tým aj druhotnej viktimizácii poškodenej. Po výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní a po jeho odročení za účelom výsluchu ďalších svedkov sa poškodená opakovane dostavovala na pojednávania s tým, že zasahovala aj do výsluchov vypočúvaných svedkov, pričom súd I. stupňa konštatoval, že táto musela byť opakovane upozornená, aby nekomentovala odpovede a nerušila tak priebeh hlavného pojednávania. Na základe toho súd I. stupňa konštatoval, že poškodená nemala problém opakovane sa stretávať s obžalovaným, z čoho usudzoval súd I. stupňa, že vizuálny kontakt jej nespôsoboval psychické útrapy alebo inú psychotraumatizáciu, čo vyvolávalo pochybnosti o následkoch konania obžalovaného na jej psychiku tak, ako to bolo uvedené v obžalobe. Podľa názoru súdu I. stupňa stredne ťažký stupeň depresie a príznaky pre týranú osobu u poškodenej nevyplývali ani z verbálnych prejavov poškodenej na zvukovej nahrávke, ktorú si vyhotovil obžalovaný ako dôkaz na svoju obranu. Aj znalec C. B. F. G. z dostupných podkladov uviedol, že u poškodenej sa nenachádzali príznaky, ktorými sa vyznačovala týraná osoba.

Z pripojených spisov Okresného súdu Levice mal súd I. stupňa za preukázané, že poškodená po vykázaní obžalovaného z ich spoločného obydlija dňa 22. 10. 2017 a po podaní trestného oznámenia dňa XX. XX. XXXX podala na Okresnom súde Levice návrh na vydanie neodkladného opatrenia, a to vylúčenia obžalovaného z užívania ich spoločného rodinného domu v D. H. B. I. E. XX, ktorý návrh bol následne rozhodnutím Krajského súdu v Nite zamietnutý. Ako vyplynulo z výpovede obžalovaného, tento sa napriek tomu do ich spoločného rodinného domu nedostane, pretože poškodená vymenila zámky na dverách a nedovoľuje mu vziať ani osobné veci. Aj keď bol zamietnutý návrh na vydanie neodkladného opatrenia a o následnej žalobe o vylúčení z užívania rodinného domu, ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve obžalovaného a poškodenej, vo veci nebolo doposiaľ rozhodnuté, poškodená bráni obžalovanému vstup do rodinného domu, ktorého je vlastníkom aj on a zabraňuje mu v užívaní aj ich spoločného majetku. Súd I. stupňa opakovane poukázal na skutočnosť, že to bol práve obžalovaný, ktorý podal návrh na rozvod manželstva, ktoré bolo dňa XX. XX. XXXX rozvedené, avšak poškodená proti tomuto podala odvolanie, čo sa javilo súdu I. stupňa ako nepochopiteľné, keďže mala pociťovať konanie obžalovaného a spolužitie s ním ako ťažké príkorie.

Súd I. stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal aj s tým, z akého dôvodu nevykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, a to znaleckými posudkami vypracovanými znalkyňou z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia J. K. L. na poškodenú a znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria B. B. K.. V predmetnej trestnej veci súd I. stupňa považoval za začatie trestného stíhania vznesením obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por. zo dňa 04. 05. 2018, nakoľko dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci uznesením vydaným povereným príslušníkom Policajného zboru OR PZ v Leviciach, obvodné oddelenie PZ Levice zo dňa 22. 10. 2017 ČVS: ORP-898/LV-LV-2017 o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie pre iný skutok a pre skutok uvedený v uznesení vyšetrovateľa PZ OR PZ v Leviciach, OKP pod ČVS: ORP-209/1-VYS-LV-2018 zo dňa 04. 05. 2018 nebolo vydané procesne účinné uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por., a preto súd I. stupňa horeuvedené znalecké posudky, ktoré boli do konania zabezpečené ešte pred vydaním uznesenia ČVS: ORP/1/VYS/LV-2018 zo dňa 04. 05. 2018 považoval za procesne nepoužiteľné. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých, ak pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 Tr. por. nebolo pre skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, vydané procesne účinné uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 Tr. por., takej procesnej situácii treba uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňa zákonné náležitosti podľa § 206 ods. 3 Tr. por., považovať vzhľadom na § 206 ods. 2 Tr. por. aj za uznesenie o začatí trestného stíhania, pričom procesná použiteľnosť zabezpečených dôkazov okrem dôkazov, ktoré bolo možné získať aj pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona, je nutné vždy posudzovať so zreteľom, že k začiatku trestného stíhania došlo až okamihom vznesenia obvinenia.

O nároku na náhradu škody rozhodol podľa § 288 ods. 3 Tr. por.

Uvedený rozsudok, ihneď po jeho vyhlásení odvolaním napadla prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice (ďalej len prokurátor).

V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátor uviedol, že jeho odvolanie smeruje v neprospech obžalovaného proti výroku, ktorým ho súd I. stupňa oslobodil spod obžaloby. V prvom rade poukázal na to, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní nevykonal dokazovanie psychologickým a psychiatrickým znaleckým posudkom na poškodenú odôvodňujúc to tým, že v prípravnom konaní bolo začaté trestné stíhanie pre iný skutok a pre skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia nebolo vydané procesne účinné uznesenie o začatí trestného stíhania, na ktoré sa viaže moment samotného vznesenia obvinenia. Znalecké posudky, ktoré boli do konania zabezpečené ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, súd I. stupňa preto považoval za procesne nepoužiteľné. Podľa súdu I. stupňa nebola zachovaná totožnosť skutku vymedzeného v uznesení o začatí trestného stíhania a následne v uznesení o vznesení obvinenia. Prokurátor poukázal na teóriu trestného práva, kde podstata skutku tkvie v konaní páchatel'a a následku, ktorý bol týmto spôsobený a je relevantný z trestnoprávneho hľadiska. Na podstatu skutku preto nemá vplyv, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta, času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, jeho pohnútky alebo formy zachovania. Totožnosť skutku je zachovaná v prípadoch úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní a ak konanie alebo následok, resp. oboje sú aspoň čiastočne zhodné v podstatných okolnostiach, najmä skutkových odrážajúcich prípadné zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu dokazovania.

Uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Levice, OR PZ Levice, odbor poriadkovej polície č. ČVS: ORP-898/LV-LV-2017 zo dňa 22. 10. 2017 o začatí trestného stíhania pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. okrem samotného skutku zo dňa 22. 10. 2017, keď páchatel' fyzicky napadol poškodenú a spôsobil jej ujmu na zdraví, reflektuje aj minulé agresívne správanie páchatel'a k poškodenej, ktoré táto okrajovo bez bližších súvislostí opísala v podanom trestnom oznámení, že už aj v minulosti sa voči nej správal viackrát agresívne. Práve z okolností, ktoré vyplynuli z trestného oznámenia, bolo ďalšie dokazovanie zamerané okrem bližšieho objasnenia incidentu zo dňa 22. 10. 2017 aj na objasnenie ďalších minulých útokov, čo sa potvrdilo predovšetkým výsluchom poškodenej v kontexte ďalších zabezpečených dôkazov, medzi ktorými bol aj psychologický a psychiatrický posudok na poškodenú po začatí trestného stíhania. Úprava obdobia páchania stíhaného skutku predstavujúceho jeden trestný čin nenaruša totožnosť skutku.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie nekonkretizoval procesnoprávny následok spočívajúci v nezachovaní tzv. totožnosti skutku v prípravnom konaní a v kontexte dokazovania ho spájal primárne s nezákonnosťou dôkazov vykonaných v čase medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia. V kontexte vyššej argumentácie prokurátor mal za to, že súd I. stupňa nepostupoval správne. Predovšetkým psychologický znalecký posudok predstavoval opodstatnený základ pre prijatie objektívneho záveru prežívania poškodenej, u ktorej bola zistená úzkosť s neuroticko depresívnym ladením, teda stredne ťažký stupeň depresivity s prejavmi v oblasti afektivity, sociability asomatiky znížená frustračná tolerancia s obmedzenou schopnosťou prežívať radosť a uspokojenie v dôsledku dlhoročne zažívaného stresu v súvislosti s dlhoročným matrimoniálnym konfliktom, vrátane dielčích príznakov syndrómu týranej osoby. V prípade oboch znaleckých posudkov podľa názoru prokurátora neexistovala žiadna procesnoprávna prekážka, ktorá by bránila ich vykonaniu pred súdom I. stupňa.

Súd I. stupňa ďalej podľa § 270 ods. 2 Tr. por. vykonal dokazovanie zvukovým záznamom na technickom nosiči, a to prehradím USB, ktorý vyhotovil a predložil obžalovaný za účelom svojej obrany a ktorý zachytával interakciu medzi poškodenou a ním v ich spoločnej domácnosti. Súd I. stupňa uvedenú nahrávku pripustil ako zákonný dôkaz, pričom vychádzal výlučne z tvrdení obžalovaného, že poškodená mala o vyhotovovaní záznamu vedomosť a obžalovaný nahrávacie zariadenie položil na stôl, teda na viditeľné miesto. V tejto súvislosti obhajoba zavádzala súd I. stupňa, keď uviedla, že nahrávka bola vyhotovená so súhlasom poškodenej. Výsluchom obžalovaného zo strany obžaloby po prehratí nahrávky na technickom zariadení bola jej zákonnosť nepochybne vyvrátená. Uvedené konanie obžalovaného vo svojej podstate len potvrdilo výpoveď poškodenej, ktorá uviedla, že obžalovaný ju v dome odpočúval.

Odhliadnuc od skutočnosti, že súd I. stupňa nevykonal zákonných spôsobom zabezpečené znalecké posudky na poškodenú a vykonal nezákonným spôsobom získaný dôkaz predložený obžalovaným, prokurátor mal za to, že z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa k poškodenej v období od XX. XX. XXXX F. XX. XX. XXXX správal neprímerane tým, že opakovane a intenzívne zasahoval do jej fyzickej a psychickej integrity škrtením, fackami, sácaním na zem, ťahaním za ruky a nohy, zlomením nohy, vulgárnymi nadávkami, napadnutím železnou rúrou, naháňaním motykou a iné. Súdom I. stupňa vykonané dôkazy boli hodnotené jednostranne a výhradne

v kontexte výpovede obžalovaného, ktorý svoje konanie popieral a menej závažné zásahy do telesnej integrity poškodenej ospravedlňoval tým, že práve ona na neho útočila, provokovala ho, vulgárne mu nadávala a robila krik na dvore. Prokurátor uviedol, že nie je zrejmé, že súd I. stupňa pri konštatovaní, že išlo o konfliktné spolužitie obžalovaného a poškodenej, ak správanie obžalovaného prerástlo od verbálnych do závažných fyzických útokov voči poškodenej, čo okrem nej samotnej zhodne potvrdili aj priami svedkovia, a to A. a M. B.. Z oboch znaleckých posudkov na obžalovaného vyplynulo, že u neho v prípade afektívne náročných situáciách zvýšeného napätia, konfliktov a hádok dochádza k impulzívnemu konaniu, ktoré sa môže vyznačovať verbálnou a brachiálnou agresivitou. Osobnosť obžalovaného sa vyznačovala zníženou kapacitou pri zvládaní stresu. Na druhej strane prokurátor poukázal, že znaleckým skúmaním štruktúry osobnosti poškodenej boli v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného objektívne konštatované následky na jej psychike a z psychologického hľadiska i jej všeobecná a špecifická vierohodnosť. V priebehu konania bolo nepochybne preukázané, že manželstvo obžalovaného a poškodenej vykazovalo dlhoročné problémy. Súd I. stupňa spáchanie skutku obžalovaným vo svojej podstate nevyvracal, avšak ho ani nemodifikoval v takom rozsahu, ktorý by odôvodnil jeho beztrestnosť, či nepostihnuteľnosť ani na úrovni priestupku. Naopak viktimizáčnym spôsobom hodnotil konanie poškodenej počas vzájomného spolužitia s obžalovaným, keď podľa súdu I. stupňa ona sama tieto prejavy násilného a neprimeraného správania neriešila, naďalej zotrvala v manželstve, nepodala žiadosť o rozvod, resp. podala odvolanie proti rozsudku súdu o rozvode manželstva, ktorý rozhodoval na základe návrhu obžalovaného, aktuálne bráni obžalovanému vstúpiť do rodinného domu, ktorého je on vlastníkom a bráni mu užívať ich spoločný majetok. Argument súdu I. stupňa, podľa ktorého tým, že sa poškodená zúčastňovala hlavného pojednávania, vyjadrovala sa, tiež pôsobí viktimizáčne, pretože ide nespochybniteľne o jej základné právo ako strany v trestnom konaní a v tejto súvislosti nemala problém opakovane sa stretnúť s obžalovaným, sponchyňovalo záver obžaloby o existencii následkov na jej psychike. Súd I. stupňa tiež konštatoval, že znalec C. B. F. G. z dostupných dokladov získaných zo spisu, uviedol, že u poškodenej nenachádzal známky, ktorými sa vyznačuje týraná osoba. Prokurátor poukázal na to, že uvedený znalec poškodenú žiadnym spôsobom nevyšetрил a jediné prejavy osobnostného charakteru poškodenej mal k dispozícii s obžalovaným nezákonne získanej nahrávky ich vzájomnej interakcie. Prokurátor konštatoval, že úlohou súdu I. stupňa nebolo hodnotiť, ako sa má tá ktorá obeť trestného činu správať a čo má v čase skutku, či bezprostredne po ňom urobiť alebo neurobiť, ale na podklade zákonným spôsobom získaných a vykonaných dôkazov zistiť skutkový stav odôvodňujúci prijatie konkrétneho meritórneho rozhodnutia.

Čo sa týkalo výsluchu poškodenej a svedkyne A. B. v konaní pred súdom, ktoré svoju výpoveď napriek upozorneniu čítali z vlastných písomných podkladov, na základe čoho bola svedkyňa A. B. uložená aj poriadková pokuta, prokurátor uviedol, že Trestný poriadok umožňuje v § 138 primerané použitie ustanovení § 123 až 126 Trestného poriadku o výsluchu obvineného aj na výsluch svedka, a tak analogicky umožňuje aj svedkovi nazerať do svojich poznámok, a preto postup súdu I. stupňa spočívajúci v neakceptácii tohto práva svedkyň považoval prokurátor za nezákonný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Prokurátor konštatoval, že za účelom náležitého objasnenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností bude potrebné súdom I. stupňa vykonať nevykonané dôkazy, a to psychologický a psychiatrický posudok poškodenej, ktoré boli zabezpečené zákonným spôsobom v prípravnom konaní.

K podanému odvolaniu prokurátora zaslala písomné vyjadrenie aj poškodená C. B.. Poukázala na to, že od podaného trestného oznámenia uplynulo skoro 6 rokov. Vo všetkých svojich podaniach opísala len prežitú pravdu a na vlastnom tele precítenú agresívnu silu a psychické týranie obžalovaným, o čom rovnako vypovedali aj dnes už dospelé deti M. a A.. Snahou obhajkyne obžalovaného bolo predefinovať podstatu súdneho procesu na majetkovo právny spor s poukazom na jej osobu ako „nenažranú ženu z najspodnejšej spoločenskej vrstvy“. Sudkyňa prejednávajúca trestnú vec obžalovaného počas dlhoročného súdneho procesu postupne úplne stratila pozíciu predsedu senátu a stala sa len hovorkyňou obhajkyne obžalovaného, dokonca po 6-tich rokoch prišla k záveru, že skutok nie je trestným činom. Pri záveroch súd I. stupňa dramaticky prifarboval opis zlomenia nohy poškodenej tak, ako to ona sama podávala a konštatoval, že tento opis nezodpovedá charakteristike opisu udalostí týranou ženou, pretože obeť nikdy neopisuje svoje útoky podrobne, napríklad že praskali kosti, ale veľmi neochotne si spomenie, že aj také niečo sa stalo. Poškodená poukázala na to, že pri opise nepoužila žiadne dramatické prifarbenie, konštatovala, že jej naozaj praskali dovtedy zdravé kosti. Ona uvádzala len skutočnú pravdu, realitu, bolesť, utrpenie, sklamanie, nedôveru, strach a koniec. Pritom, keď praskali

zdravé kosti, sa nepozerala v plameňoch na praskajúce drevo v krbe, to by bolo dramatické prifarbenie skutočnosti. Aj napriek jej niekoľkým žiadostiam, aby bolo hlavné pojednávanie odročené z objektívnych dôvodov, nebol jej umožnený prístup a účasť na hlavnom pojednávaní jej bola odopretá so slovami „...kvôli nej nebudem odročovať pojednávanie“. Zároveň jej bola tým odopretá aj záverečná možnosť podať návrhy na doplnenie dokazovania ako poškodenej ešte pred ukončením konania a vyhlásením rozsudku. O pravdivo vypovedanom fyzickom, psychickom a následne ekonomickom týraní, ktoré prežila s dospelými deťmi, nemôže skončiť súdny proces verdiktom „...oslobodzuje... a skutok nie je trestným činom...“. Zo svedkov obhajoby ani jeden z nich s nimi nežil, nezdíeľal ich životy, problémy, skutočnosti, nesedeli s nimi v aute, neboli svedkami obrovskej a silnej psychickej a fyzickej tyranie zo strany obžalovaného v uzavretom priestore bez možnosti úniku, kým nedosiahol svoje uspokojenie, nevidel ich strach, plač a hlavne bezmocnosť. V týchto prípadoch často dochádzalo k fyzickému útoku, a to päťou do hlavy. Prežitie zlo sa nedá prifarbiť. Čierna naveky zostane čiernou. Sudca v súdnom procese má byť v prvom rade osobnosťou, absolútne stotožnený s morálnymi zásadami, neovplyviteľný stranami a úplatkami, pretože je to práve on, ktorý má rozhodnúť o vine a nevine. Po mnohých súdnych procesoch, ich rozhodnutiach, pod rukami tyranov zomrelo pri domácom násilí, fyzickom týraní nemálo ľudských bytostí, žiaľ aj detí. Čo predchádzalo, kto vyriekol chybné rozhodnutie, v mnohých prípadoch peniazmi podfarbené... už nikoho nezaujímá. Rozsudok bol vyhlásený, nevinný, oslobodzuje sa, skutok nie je trestným činom, zodpovedný nie je nikto, ale niekto pochybil, ...veď skutok - fyzická tyranie - nie je trestným činom. Na základe podaného odôvodnenia prokurátorky voči rozsudku súdu I. stupňa poškodená žiadala, aby rozsudok súdu I. stupňa bol v plnej miere zrušený, nakoľko tento bol vyhlásený bez zámerne nevykonaných potrebných dôkazov, na základe zavádzajúcich a ničím nepodložených skutočností v prospech obhajoby, nakoľko súd I. stupňa celý súdny proces viedol jednostranne, zaujato, pod tlakom pokynov obhajkyne obžalovaného.

V ďalšom vyjadrení k odvolaniu prokurátora poškodená opakovane poukázala na trestné oznámenie, ktoré podala v októbri XXXX a v ktorom službukonajúcemu policajtovi povedala, že chce podať trestné oznámenie na manžela, pretože chce len to, aby sa jej svojimi rukami už nikdy v živote, kým bude žiť, nedotkol, nesiahol na ňu a fyzicky jej nikdy viac neublížil. Poukázala na to, že nasledoval výsluch a následné procesné úkony a obžalovaný bol vylúčený na 10 dní z domu. Všetky procesné úkony od podania trestného oznámenia až po samotné rozhodnutie o podanej obžalobe boli vykonané správne a bola dodržaná právna postupnosť. ňou podané trestné oznámenie bol absolútne oprávnený zásah do všetkých možných práv obžalovaného a podanie trestného oznámenia bolo a je absolútne dôvodné. Od roku XXXX po rok XXXX prežili kruté fyzické násilie, psychické týranie a následne ekonomické, čoho vyvrcholením bolo zneužívanie ich psa – fenky ohavným spôsobom. Vyslovila žiaľ nad tým, že obžalovaného nekriminalizovala už skôr, keď im ničil všetko, čo chytil do svojich rúk. Obhajkyňa obžalovaného po vstupe do procesu zmenila skutkovú podstatu celého procesu na majetkový spor. Poškodená poukázala na to, že nikdy nechcela výlučne užívať rodinný dom – tú plesnivú diery, bez záchodu, bez kúpeľne, bez kúrenia..., ako to tvrdí obžalovaný. Poukázala na to, že vždy pracovala mnohokrát vo viacerých zamestnaniach súčasne, nikdy nebola príživník a všetky peniaze dávala do spoločného. Zvuková nahrávka, ktorá vznikla s jej súhlasom, ako tvrdila obhajkyňa obžalovaného, vznikla po provokačnom vyvolaní hádky, keď obžalovaný často provokoval a nahrával. Keby neboli našli poschovávané nahrávacie zariadenia v byte, nikdy by nevedeli, že ich vždy nahrával. Oni majú len zničené života a strach z obžalovaného, po psychickej stránke z nevyspytateľnej osobnosti z obžalovaného. Nepoužil kamerový systém, keď všetko, čo bolo pohnuteľné v byte, roztrieskal, keď doniesol do kuchyne smetiak plný smetí a celý rozsypal, pooblieval olejom, sirupom, octom, posypal múkou, cukrom a nasledovalo kruté domáce násilie. Nepoužíval zvukové nahrávacie zariadenie, nenahrával praskot zdravých kostí, plač, nárek, ba čo viac, ešte pritlačil, škrtil, silno škrtil. Do XX rokov po strednej škole mala rada svoj život, svoju prácu, dosahovala úspechy, keď spoznala obžalovaného, stala sa z nej tichá temnota, keď mala XX rokov, keď podala trestné oznámenie, vzoprela sa, už nechcela byť bitá, nechcela cítiť dotyk rúk obžalovaného na svojom tele, už nechcela byť nedocenená osoba a psychicky chorá osoba. Dnes žije, bola z nej zničená nervová troska, avšak nesiahla po alkohole, drogách, tabletkách, pretože ju potrebovali deti každý deň a to ju držalo pri živote. Obžalovaný mal pri nej všetko. Keď ju domlátli, všetko v byte rozbil, ešte aj vtedy po preplakanej noci, keď upravovala tú spúšť, mu ráno pripravila raňajky, desiatu, vždy bolo navarené, čisto, mal pripravené veci do roboty, bola obrozená záhrada, o deti postarané a keď potrebovala nejaké vyšetrenie, sama chodila skoro ráno pre číslo alebo zapísať ho, aby on išiel len ôsmu hodinu. Poukázala na exekučné konanie, keď nechal ich dom „padnúť na exekúciu“, lebo odmietol splatiť ošetrovné za zlomenú nohu, čo jej spôsobil, pričom ona roky nosila mesačne po 50,- Sk na exekučný úrad. Nikdy im nič nedoprial, uvádzal, na čo kupuješ

banány, keď máme jablká. Ale keď mal len jednu krabičku cigariet na deň, v rodine bola katastrofa. Bez cigariet bol nervák, nevyspytateľná osoba. Obhajkyňa obžalovaného počas celého súdneho procesu hanila pravdu a prekrúcala ju vo svoj prospech a v prospech obžalovaného. Poškodená uviedla, že zvukovú nahrávku vyhotovil obžalovaný bez jej vedomie a súhlasu, pretože nahrávacie zariadenie nebolo položené na viditeľné miesto v kuchyni. Obžalovaný nech si deti do papule neberie, mlátil ju pred nimi, trhal na nej šaty, hádzal do nej a do detí hrnce, hrnčeky, stoličky, a to bez ohľadu na to, že či niekoho z nás zabije. Dupal deťom po hračkách, keď nemal svoj pokoj. Uviedla, že s deťmi dodnes tvoria rodinu, navzájom si pomáhajú a vypovedali pravdu a len pravdu. O tom, ako žili v spoločnej domácnosti, sa nemusela nikomu zdôverovať, o fyzickom násilí v domácnosti a psychickom týraní vedeli, pretože je to na človeku časom vidieť, pričom poukázala na modriny, flaky, červené podliatiny okolo úst, od tlaku jeho rúk, prstov, slzy v očiach... a pocit hanby.

Súd I. stupňa urobil veľkú chybu pri oslobodzujúcom rozsudku. Opakovane poukázala na to, že sudkyňa súdu I. stupňa počas súdneho procesu bola pod tlakom obhajkyne, bola nervózna, stratila úplne pozíciu hlavnej sudkyne a konštatovala, že bola voči nej zaujatá.

Na základe týchto skutočností žiadala odvolací súd, aby odvolanie prokurátorky nezamietol, pretože prežitie sa nedá vymyslieť, len prežiť.

K podanému odvolaniu prokurátora sa vyjadril aj obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne. Nosnou argumentáciou, o ktorú sa opieral prokurátor vo svojom odvolaní, bolo nevykonanie dôkazu znalcom psychológie a psychiatrie, s poukazom na teóriu totožnosti skutku a jej dopadu na predmetnú vec, nezákonnosť dôkazu, pri zvukovej nahrávke zabezpečenej obžalovaným a nesprávne hodnotenie dôkazov.

K nevykonaniu dôkazu znalcom v oblasti psychológie a psychiatrie sa plne stotožnil s argumentáciou súdu I. stupňa uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku. Trestné oznámenie vo veci podľa § 199 Tr. por. bolo začaté dňa 22. 10. 2017, ale pre iný skutok, ktorého predmetom mal byť konflikt zo dňa 22. 10. 2017 v priestoroch dvora rodinného domu, kedy malo dôjsť k slovnej hádke. Pri tomto konflikte sa mal správať agresívne, mal sotiť do poškodenej, ktorá mala spadnúť, avšak k jej zraneniu nedošlo. Následne mu dňa 28. 02. 2018 bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Dňa 07. 03. 2018 mu Okresnou prokuratúrou v Leviciach bolo vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania zrušené. Podľa jeho názoru, jednotu skutku nemôže tvoriť skutok zo zrušeného uznesenia so skutkom, pre ktorý mu bolo vznesené nové obvinenie, nakoľko zrušením uznesenia o vznesení obvinenia spolu so zrušením uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci dochádza k nulivosti právnych úkonov vykonaných v tomto procese. Dňa 04. 05. 2018 mu bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. pod iným číslom a bez vydania uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 Tr. por., ktorého obsahom by bolo konanie naplňajúce skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo zverejnené v Zbierke rozhodnutí a Stanovísk č. 6/22 pod č. 63 je vyjadrený právny názor, podľa ktorého, ak pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 Tr. por. nebolo pre skutok uvedených obvinení vydané procesne účinné uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci, je potrebné požadovať vydanie uznesenia podľa § 206 Tr. por. aj za uznesenie podľa § 199 Tr. por., hoci to tam formálne uvedené nie je. Z uvedeného následne vyplýva, že procesné úkony a dôkazy, o ktoré mohla byť v jeho veci opretá obžaloba, mohli byť vykonané až od 04. 05. 2018. Znalkyňa J. K. L., ako aj znalec B. K. boli pribratí do konania uvedeného pod ČVS: ORP-898/LV-LV-2017, kde sa konanie viedlo pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Do konania vedeného pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby po vznesení obvinenia a začatí veci menovaní znalci pribratí neboli.

K namietanej nezákonnosti zvukovej nahrávky obžalovaný uviedol, že s argumentáciou prokurátorky nie je možné súhlasiť. Dôkaz predĺžený súdu I. stupňa vo forme zvukovej nahrávky vyhotovený ním, ako súkromnou osobou, je zákonný a aj odvolací súd môže pri hodnotení dôkazov zobrať do úvahy jeho obsah. Na podporu zákonnosti uvedeného dôkazu uviedol, že nešlo o utajenú nahrávku, pretože ako vyplýva z jeho výpovede, diktafón vytiahol z vrečka nohavíc, položil ho pred seba a zaznamenal zvukový záznam. Poškodená tento diktafón videla a vedela o tom, že je nahrávaná, čo vyplýva aj z obsahu zvukovej nahrávky zachytenej v čase od 04.20 hod. do 05.30 hodine. V tejto časti rozhovoru sa vyslovene poškodená pýtala, či má odposluch, koľko si kúpil odposluchov a pýtala, či nahráva a prečo nahráva. Keďže poškodená vedela, že rozhovor si nahráva a nijako sa voči tomu neohradila, ale pokračovala v ich komunikácii ďalej, nie je možné predmetnému dôkazu priznať formu utajenej nahrávky. Rovnako o predmetnom dôkaze nie je možné uvažovať ako nezákonnom, pretože prípadná nezákonnosť bola

prelomená konkludentne udeleným súhlasom poškodenou v časti zaznamenatej od 04.20 do 05.30 hodiny.

K hodnoteniu vykonaných dôkazov obžalovaný uviedol, že k vykonaným dôkazom a ich hodnoteniu z pohľadu naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ako aj znakom tvoriacich obraz týranej osoby, sa vyjadril prostredníctvom svojej obhajkyne v záverečnej reči. Vo svojom vyjadrení chcel zdôrazniť, že po podrobnom prezretí výpovedí svedkov je možné dospieť k jednoznačnému záveru, že poškodená vypadá z obrazu týranej ženy. Ani z jedného dôkazu alebo svedeckej výpovede nebolo preukázané, že by mu poškodená v niečom ústretovo vyhovela. Bola to práve ona, ktorá ho poháňala do práce, vyjadrovala nespokojnosť s tým, že málo pracuje, sťažovala sa na to, že pri práci robí neporiadok a znak týrania opisovala tak, že on v horúčkach ležal a nepracoval, čo vnímala ako jeho lenivosť, ktorá jej ubližovala. Rovnako za možné považoval konštatovať, že poškodená vypadáva z role týranej ženy z toho dôvodu, že nachádzala riešenie pre situácie, ktoré jej nevyhovovali. Keď jej prestal odovzdávať všetky peniaze, podala trestné oznámenie, dala návrh na vydanie neodkladného opatrenia a zákazu užívať ich spoločný dom. U poškodenej išlo o cieľavedomé, cielené kroky, ktoré viedli k osamostatneniu sa a hlavne presunu majetku zo spoločného vlastníctva do jej výlučnej dispozície.

Schopnosť prejaviť hnev je ďalšou okolnosťou, ktorá diskvalifikuje poškodenú z obrazu týranej ženy, ktorú charakterizuje submisívnosť a osvojená bezmocnosť, vďaka čomu dochádza k potláčaniu a následnej strate hnevu ako prejavu nespokojnosti. Schopnosť prejaviť hnev a skutočne sa aj hnevať bola jednoznačne preukázaná na zvukovej nahrávke, ktorú vyhotovil s vedomím poškodenej, a to s jediným cieľom, mať dôkaz o tom, ako sa k nemu poškodená správala, ako na neho útočila, akým spôsobom s ním komunikovala, pretože vedel, že jemu ako mužovi nikto neuverí a vedel, že deti sa postaví na stranu matky, lebo nebudú chcieť jej odporovať a čeliť jej hnevu.

Strach z tyrana je ďalšou charakteristikou týranej osoby. Tak jeho dcéra, ako aj samotná poškodená sa vyjadrovali o ňom vždy ponížujúco, dehonestujúco, nemali problém ho urážať a ponížovať, dokonca aj pred súdom I. stupňa. Poukázal na závery znalca Dr. G., podľa ktorého má krehké sebavedomie a pokiaľ sa u neho prejaví agresívne správanie, ide o jeho reakciu na interpersonálnu záťaž. Obeť, ktorá má z tyrana strach, nie je schopná útočiť. Všetk z útokmi voči nemu sa u poškodenej stretával tak v rovine verbálnej, ako aj fyzickej, čo nakoniec vyplynulo aj zo svedeckých výpovedí dcéry a syna, podľa ktorých poškodená sa bola schopná brániť, opätovať v hádke nadávky, ale aj fyzický útok. Ak by sa uvažovalo o týraní, poškodená by musela predstaviť jeho osobu ako takmer dokonalú bytosť, pretože toto je ďalšia charakteristika obeť. Z jej výpovede však vyplynulo, že bol lenivý, neschopný, pretvaroval sa, nerozprával sa, pri konflikte mal vždy utiecť a mal množstvo ďalších negatívnych vlastností.

Konštatoval, že týraná žena sa hanbí a viní seba z toho, že nezvláda partnerský život, nezveruje sa nikomu o svojom probléme. Poukázal opätovne na závery znalca F. G., ktorý uviedol, že tzv. týrané osoby vo svojom sociálnom priestore tak bližšom, ako vzdialenejšom, chodia od osoby k osobe a všade rozprávajú, ako sú týrané a tento znak je v zásadnom rozpore s rolou týranej osoby.

V kontexte týchto skutočností, ktoré zásadným spôsobom diskvalifikujú poškodenú z role obeť, by ani ďalšie prípadné dokazovanie podľa jeho názoru neprinieslo iný záver, ako ten, ktorý urobil súd I. stupňa pri oslobodzujúcom rozsudku a na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom zástupkyňa krajského prokurátora sa v plnom rozsahu pridžala písomných dôvodov podaného odvolania prokurátorky a tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nechcela doplniť, ani zmeniť. V konečnom návrhu navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poškodená C. B., ktorá bola prítomná na verejnom zasadnutí, poukázala na svoje písomné vyjadrenia, nad rámec ktorých na verejnom zasadnutí nechcela nič uviesť, pretože v nich vyjadrila všetko tak, ako sa odohralo. V konečnom návrhu žiadala, aby o podanom odvolaní bolo rozhodnuté v jej prospech.

Obhajkyňa obžalovaného taktiež poukázala na svoje písomné vyjadrenie k podanému odvolaniu prokurátora, nad rámec ktorého nechcela nič uviesť s tým, že v konečnom návrhu navrhla, aby o odvolaní prokurátora bolo rozhodnuté v zmysle § 319 Tr. por. a aby odvolanie bolo zamietnuté ako nedôvodné. Obžalovaný sa plne stotožnil s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prokurátora a navrhol rozhodnúť tak, ako uviedla jeho obhajkyňa.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - prokurátorom preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Súd I. stupňa poukázal na všetky vo veci vykonané dôkazy, pričom tieto hodnotil tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne, pričom vykonané dôkazy tvoria reťaz logických dôkazov, na základe ktorých dospel k správny skutkovým a právnym záverom.

V prvom rade odvolací súd považoval za potrebné vyjadriť sa k nevykonaniu dôkazov na hlavnom pojednávaní, a to nevykonanie dokazovania znaleckými posudkami vypracovanými znalkyňou z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia J. K. L. na poškodenú C. B. a znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria B. B. K. na poškodenú C. B.. Súd I. stupňa, prečo uvedené dôkazy na hlavnom pojednávaní nevykonali, podrobne uviedol v písomných dôvodoch napadnutého rozsudku, pričom aj odvolací súd sa plne stotožnil so záverom, že uvedené dôkazy na hlavnom pojednávaní nebolo možné vykonať. Dňa 22. 10. 2017 podala poškodená C. B. trestné oznámenie na obžalovaného, na základe ktorého v ten istý deň poverený príslušník Policajného zboru OR PZ v Leviciach, odbor poriadkovej polície podľa § 199 ods. 1 začal trestné stíhanie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. voči páchatelovi, ktorý v D. H. I. B. XXXX/XX dňa XX. XX. XXXX v priestoroch rodinného domu sa po predchádzajúcej slovnej hádke začal správať voči poškodenej agresívne, sotil ju, v dôsledku čoho spadla na zem, neutrpela žiadne zranenia, pričom už aj v minulosti sa voči nej správal viackrát agresívne, čo u nej vyvolalo dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. Dňa 28. 02. 2018 poverený príslušník Policajného zboru OR PZ Levice, odbor poriadkovej polície vzniesol obvinenie obžalovanému podľa § 206 ods. 1 Tr. por. pre prečin nebezpečného vyhrážania tak, ako bolo začaté vo veci. Následne prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice podľa § 230 ods. 2 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušila uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné. Dňa 04. 05. 2018 bolo následne vyšetrovateľom Policajného zboru OR PZ Levice, odbor kriminálnej polície podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie obžalovanému za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., kde obžalovaný ako manžel poškodenej od presne nezisteného obdobia pravdepodobne od roku 1996, teda od začiatku ich manželstva, „do dnešného dňa“ v D. na adrese B. XXXX/XX opakovane neprimerane zaobchádzal s poškodenou, a to tým spôsobom, že ju niekoľkokrát počas manželstva škrtil, fackal, sotil na zem, vulgárne jej nadával a ponižoval ju, pričom v minulosti ju napadol železnou rúrou, udieral ju päťami, hádzal po nej rôzne predmety, rozbíjal predmety v dome a opakovane ju fyzicky napádal, pričom jeho konanie bolo možné hodnotiť ako necitlivé a zlé zaobchádzanie, ktoré malo charakter trvalosti a určitej pravidelnosti a sústavnosti, v dôsledku čoho jeho konanie na základe vypracovaného znaleckého posudku zanechalo na psychike poškodenej neurotizáciu jej osobnosti so stredne ťažkým stupňom depresie, pričom jej psychické utrpenie možno charakterizovať ako ťažké príkorie v dôsledku verbálne aj brachiálne agresívnych útokov od obžalovaného na ňu, pričom opakované psychické a fyzické útoky na jej osobu zo strany obžalovaného jej spôsobovalo fyzické a psychické utrpenie, pričom v štruktúre osobnosti poškodenej boli zistené dielčie príznaky syndrómu týranej osoby. Vzhľadom na popis skutkov tak v prvom uznesení o vznesení obvinenia, ako aj následne v druhom, teda zo dňa XX. XX. XXXX, ani podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné konštatovať, že ide o totožný skutok,

hoci sa oba skutky mali odohrávať v mieste spoločného bydliska obžalovaného s poškodenou. Súd I. stupňa správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu č. 6/22 pod č. 63, s čím sa aj odvolací súd plne stotožnil, a preto procesná použiteľnosť zabezpečených dôkazov okrem dôkazov, ktoré bolo možné získať aj pred začatím trestného stíhania, je nutné vždy posudzovať so zreteľom, že k začatiu trestného stíhania došlo až okamihom vznesenia obvinenia. Na základe týchto skutočností tak súd I. stupňa správne dospel k záveru, že na znalecké posudky znalkyne J. K. L. a znalca B. B. K. nebolo možné prihliadať, nakoľko v predmetnej trestnej veci za začatie trestného stíhania bolo potrebné považovať až uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por. zo dňa 04. 05. 2018, ČVS: ORP-209/1-VYS-LV-2018.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na všetky vo veci vykonané dôkazy a tieto tak jednotlivo, ako aj v súhrne vyhodnotil, pričom dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom. Pri svojom závere poukázal nielen na výpoveď obžalovaného a poškodenej, ale aj na celý rad vo veci vykonaných dôkazov. Konštatoval, že obžalovaný vo svojich výpovediach popieral, že by poškodenú týral alebo že by sa voči nej mal dopúšťať konania tak, ako mu bolo kladené za vinu. Potvrdil, že v manželstve s poškodenou dochádzalo medzi nimi ku konfliktom v dôsledku žiarlivosti poškodenej s tým, že pripustil, že chytil silnejšie poškodenú za ruku, avšak bolo to z toho dôvodu, že sa chcel brániť jej útoku alebo tak konal preto, lebo ju ťahal do domu, keď robila krik na dvore. Pokiaľ sa dopustil voči poškodenej násilných konaní, tu obžalovaný uviedol, že to bolo práve v obrane alebo z dôvodu vyprovokovania zo strany poškodenej. Táto mu mala vulgárne nadávať. Poprel tvrdenie poškodenej, že by poškodzoval majetok alebo rozbíjal veci v domácnosti. Počas ich spolužitia pracoval väčšinu času v zahraničí a peniaze, ktoré zarobil, „chodili“ na účet, s ktorým disponovala poškodená a uviedol, že problémy medzi nimi začali po tom, keď jej odmietol dávať výplatu. Poukázal aj na to, že to bol práve on, ktorý počas manželstva podal dvakrát návrh na rozvod manželstva, ktorý vzal späť, a to aj napriek tomu, že v manželstve boli problémy, ale kvôli deťom v manželstve zotrval a tiež preto, že poškodená sa mu vyhrážala, že ho zničí. Podľa obžaloby malo konanie obžalovaného pokrývať obdobie od roku 1996 do októbra 2017, teda od uzavretia manželstva obžalovaného s poškodenou až do podania trestného oznámenia poškodenou. V skutku obžaloby však neboli konkretizované časové úseky jednotlivých útokov obžalovaného voči poškodenej, aký časový odstup bol od jednotlivých útokov, ich intenzita a kde a za akých okolností k nim malo dochádzať. Súd I. stupňa správne poukázal na to, že z výpovedí poškodenej, ako aj detí A. B. a M. B. nebolo preukázané, že by sa obžalovaný počas ich manželstva správal voči poškodenej vždy tak, ako mu je to kladené za vinu. Súd I. stupňa podrobne rozobral výpovede poškodenej, ako aj detí obžalovaného s poškodenou, avšak násilné konanie obžalovaného, ktorého sa mal dopúšťať voči poškodenej, teda že by mal rozbíjať a ničiť majetok, že poškodená musela prespávať na jej pracovisku, nebolo preukázané inými dôkazmi, napríklad výpoveďami iných svedkov okrem poškodenej a detí, jediným objektívnym dôkazom, na ktorý poukázal súd I. stupňa, bol záznam polície o vykázaní obžalovaného zo spoločného obydľia zo dňa 22. 10. 2017. Súd I. stupňa poukázal na znalecké dokazovanie v trestnej veci obžalovaného, a to na závery znalcom B. N. a C. F. G., J., ktorí vyšetřovali obžalovaného nezávisle a zhodne konštatovali, že u obžalovaného nezistili dominantné prejavy agresivity, v záťažových situáciách u neho dochádza k impulzívnemu konaniu, avšak malo sa tak diať v afektívne náročných situáciách zvýšeného napätia, konfliktov, hádok, teda ako reakcia pri nadmernej interpersonálnej záťaži, pričom agresivita mala reaktívnu podobu smerom k poškodenej. Znalci konštatovali, že spolužitie obžalovaného s poškodenou vyvolalo u neho nárast úzkosti, prehlbovanie depresívnych znakov spojených s dysforickými zlostnými rozladmi, snahou o zmiernenie týchto nepríjemných pocitov vyhýbaním sa interakcii s ňou. Uviedli, že práve obžalovaný vníma správanie sa poškodenej ako útočné, znižujúce jeho hodnotu a teda ako príkorie. Zo záverov znaleckých posudkov uvedených znalcov vyplynula aj skutočnosť, že v prípade obžalovaného sa nejedná o typ predátora, vyznačujúci sa samovoľnou a samoučelnou agresiou smerujúcou k dosiahnutiu moci nad iným, vrátane poškodenej s cieľom ublížiť a škodiť. Ani jeden zo znalcov nezistil u obžalovaného prejavy duševného ochorenia alebo poruchy, čím vyvrátili tvrdenia poškodenej, ako aj svedkyne A. B., že obžalovaný je psychopat, psychicky chorý človek. Znalec C. G. sa v znaleckom posudku vyjadroval a aj opisoval znaky týranej osoby podľa teórie všeobecne a po preskúmaní spisového materiálu, oboznámením sa s výpoveďami a po vypočutí si nahrávky na USB kľúči, na ktorom sa nachádzala nahrávka interakcie obžalovaného a poškodenej v ich domácnosti, znalec dospel k záveru, že výpoveď poškodenej nepotvrďuje predpoklad pre týranú osobu. Znalec na základe dostupných podkladov a získaných informácií uviedol, že u poškodenej nenachádzal pocit viny, hanby, nedochádza u nej k sebaobviňovaniu, nerobí seba zodpovednou za rozklad manželstva, nie je emočne závislá na tyranovi a vinu jednoznačne pripisovala obžalovanému. Symptómy distresu

sú podľa znalca u poškodenej prítomné, avšak tieto majú pochádzať z najväčšou pravdepodobnosťou z konfliktného dlhodobého manželstva a trvalej frustrácie vo vzťahu „ neprispôsobivosti manžela“ jej nárokom.

Pri rozhodovaní o podanej obžalobe súd I. stupňa vychádzal aj zo správania sa jednotlivých účastníkov konania, pričom poukázal na skutočnosť, že poškodená mala pociťovať konanie obžalovaného ako ťažké príkorie, ktoré malo spôsobiť následky vo forme neurotizácie jej osobnosti so stredne ťažkým stupňom depresie a psychické následky v štruktúre jej osobnosti mali byť zistené dielčie príznaky syndrómu týranej osoby. Súd I. stupňa poukázal na to, že v trestnej veci obžalovaného vypočul na hlavnom pojednávaní poškodenú ako obzvlášť zraniteľnú obeť za použitia technického zariadenia na prenos zvuku, aby tak zabránil vizuálnemu kontaktu poškodenej s obžalovaným, a tým aj druhotnej viktimizácii poškodenej. Po výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní a po odročení tohto hlavného pojednávania sa poškodená na ďalšie termíny opakovane dostavovala a ako vyplýva zo záznamov, zasahovala aj do výsluchu svedkov, na čo musela byť súdom I. stupňa upozornená, aby nerušila výsluch. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, osoba, ktorá by mala v dôsledku konania obžalovaného mať stredne ťažký stupeň depresie a psychické následky so zistenými príznakmi syndrómu týranej osoby, taká osoba (hoci je to jej zákonné právo, zúčastňovať sa na úkonoch) by mala strach zúčastňovať sa ďalších pojednávaní a skôr by sa vyhýbala ďalším kontaktom už len v blízkosti obžalovaného v rámci hlavného pojednávania. Nevraživosť poškodenej voči obžalovanému vyplýva aj zo samotných písomných vyjadrení poškodenej, ktoré boli predkladané aj odvolaciemu súdu, ako vyjadrenie poškodenej k odvolaniu prokurátora. Rovnako, ako je názor súd I. stupňa, aj podľa názoru odvolacieho súdu, stredne ťažký stupeň depresie a príznaky týranej osoby nevyplývajú ani z jej prejavu zo zvukovej nahrávky, ktorú vyhotovil obžalovaný ako dôkaz a na ktorú mohol súd I. stupňa prihliadať ako na zákonný dôkaz. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, poškodená o tom, že ju obžalovaný nahráva, vedela, a preto nebolo možné konštatovať, že tento dôkaz bol zo strany obžalovaného zadovážený tajne, bez akéhokoľvek súhlasu poškodenej. Súd I. stupňa správne poukázal aj na listinné dôkazy, a to pripojené spisy Okresného súdu Levice, v rámci ktorých bolo rozhodované o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, a to vylúčenia obžalovaného z užívania ich spoločného rodinného domu, ktorý návrh bol rozhodnutím Krajského súdu v Nitre zamietnutý o žalobe proti obžalovanému o vylúčení z užívania rodinného domu, ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve obžalovaného a poškodenej, doposiaľ rozhodnuté síce nebolo, avšak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a aj z vyjadrenia obžalovaného pred odvolacím súdom, poškodená zabraňuje obžalovanému vstupu do rodinného domu, ktorého je aj on vlastníkom a bráni mu aj, aby si mohol vziať svoje osobné veci. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že napriek horeuvedeným rozhodnutiam poškodená obžalovanému nielen bráni vstupu do ich spoločného rodinného domu, ale aj na to, že poškodená vymenila zámky na dverách ich spoločného domu. Rovnako nepochopiteľné správanie považoval odvolací súd zo strany poškodenej, ktorá mala pociťovať spolužitie s obžalovaným ako ťažké príkorie, keď táto po rozvedení ich manželstva rozhodnutím Okresného súdu Levice podala odvolanie.

Domáce násilie v partnerských vzťahoch, kedy dochádza ku konfliktom medzi manželmi alebo partnermi alebo blízkymi osobami, nesmie prekročiť mieru popísanú v ustanovení § 208 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd I. stupňa správne konštatoval, že v danom prípade nie je možné jednoznačne vyvodiť záver, že obžalovaný svojím konaním naplnil zákonné znaky žalovaného zločinu. Keďže po vykonanom dokazovaní

neboli odstránené pochybnosti o tom, že obžalovaný sa mal dopustiť konania kladeného mu za vinu v podanej obžalobe, súd I. stupňa správne rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b/ Tr. zák. oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom, ale správne konštatoval, že išlo o konfliktné spolužitie obžalovaného s poškodenou.

Poškodená si v priebehu hlavného pojednávania uplatnila voči obžalovanému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za prežité príkorie. Nakoľko súd I. stupňa rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, poškodenú obligatórne v zmysle § 288 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

V tomto smere však odvolací súd poukazuje na to, že poškodená si do konca prípravného konania, teda do skončenia vyšetrovania neuplatnila nárok na náhradu škody, pričom aj na začiatku hlavného pojednávania pred začatím dokazovania sa vyjadrila, že voči obžalovanému si náhradu škody neuplatní (viď č. I. 252). Teda pokiaľ si následne poškodená žiadala uplatnenie nároku na náhradu spôsobenej škody podaním dňa 18. 01. 2021, urobila to tak po uplynutí lehoty, do kedy mohla nárok na náhradu škody uplatniť nielen riadne, ale aj včas. Súd I. stupňa tak nemal o tomto uplatnenom nároku vôbec rozhodnúť. Vzhľadom, na to, že rozsudok súdu I. stupňa bol napadnutý prokurátorom len v neprospech

obžalovaného a obžalovaný odvolanie nepodal, súd I. stupňa ponechal výrok o náhrade škody v nezmenenom stave.

S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti, odvolací súd zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.